

Những Bức Thư Còn Đó

Xa quá người ơi biết giờ đây
Có anh lưu lạc chốn nơi này
Những kỷ niệm xưa còn sống mãi
Mong nhớ thương hoài vọng cố tri.

Mùng hai tết 1973 22h10'

-

Anh ... quý mến !

Bé viết thư cho anh giờ này hẳn là anh đang thao thức trong căn phòng ẩm cúng ở ngoài nớ , khi chiều về tới nhà lúc 19h30, đưa T. ra bến xe trở về lúc 20h bé mệt quá bỏ cơm chui vào phòng định ngủ nhưng không làm sao bé ngủ được, ngồi đây biên thư cho anh, tự dưng lúc này bé muốn viết cho anh một lá thư thật dài, chưa biết là sẽ dài bao nhiêu ? có bằng đường từ Sgòn của tụi bé đến Pleiku của anh hay không nữa ?

Anh V. đáng tội thật đó, anh làm cho bé bất ngờ không thể tưởng tượng, như trong thư anh viết ...hãy kể cho anh nghe chuyện đi chơi Mỹtho, bé sẽ kể lại từ đầu chí cuối cho anh nghe và hy vọng khi nghe xong anh sẽ nở một nụ cười thật tươi khi biết tụi bé đang sung sướng .

Này nhé, tới mùng 1, bé bàn với nhỏ Danh (em kế của bé) rằng bé định không đi Mỹtho, vì nghe mấy ông lính ứng chiến gần nhà bảo là lộn xộn, VC đang đánh ở vài nơi, định như vậy nhưng bé không thực hiện vì bé sợ anh lại phải ở trường hợp lần đến Gia Long tìm tụi bé, rồi anh giận anh buồn (lần trước là vạn bất đắc dĩ lắm đấy), bé bảo nhỏ Lợi (bạn của Danh) đến rước Tuyết đến nhà bé để tháp tùng luôn một thể, anh biết không ? trong lúc ở đây bé lo sợ không đi anh sẽ cho là thất hứa rồi chặn đường hăm dọa lời thôi thì đành nờ nhỏ Tuyết phây phây nằm ngũ thẳng căng chẳng lên xe lam theo bản đồ mà bé đã căn dặn kỹ trước Tết hẹn ngày mùng 2 . Ba chị em tụi bé phải thức dậy từ 5h sáng để sửa soạn cúng cho sớm, mới có thể khởi hành được, rửa mà nhỏ T. cứ phây phây, phải mà con bé đã biết trước là không có anh nên cứ tỉnh bơ như thường chỉ tội cho con bé Liên, biết thế bé cũng chẳng thêm đi . Lên xe và về tới Mytho lúc 11h hơn, cu Lợi, nhỏ Danh, Nhân hỏi đại ca đâu rồi, bé bảo không biết anh ấy đứng chỗ nào ? bến xe lộ hay xe đồ, còn nhỏ Tuyết chẳng nói gì cả, bỗng con bé la lên “Đây kìa” bé nhìn theo hướng hấn chỉ, eo ơi 2 ông nào lạ hoắt không phải là đại ca của tụi bé, Tuyết hấn bảo anh “Tri đó”, bé hỏi “ còn anh V. đâu “, lúc đó hấn mới chịu nói “ anh V. đi rồi “ , xuống xe tự dưng bé cảm thấy buồn, và nản kinh khủng bé hết ham đi Mytho nữa rồi, thôi thì mọi chuyện đã lỡ, bé phải cố vui nhất là khi gặp 3 kí mặt của anh Trị, Hiền, Hồng thú thật là bé hồng có cảm tình, trong nó làm sao ấy, hay là tại bé đang bức nên thấy kí mặt nào cũng phát bức cả ?? Anh Trị dẫn tụi bé vào tiệm nước gần đó tìm nước uống không khí tẻ nhạt làm sao, nhỏ Tuyết thì hỏi thăm anh Hiền về phe

HQ của hấn, bé cũng muốn tìm một câu chuyện nào đó để tán dóc cho đỡ buồn nhưng không làm sao được, bé nghĩ nếu tình trạng này xảy ra suốt một ngày đi chơi này chắc có lẽ năm ni bé sẽ được “hân hạnh” hưởng 1 cái Tết vô vị và nhạt nhẽo nhất .

Giải khát xong, anh Trị chờ Hồng đi tìm máy ảnh, anh Hiền dẫn tụi bé “lết bộ” ra vườn hoa Lạc Hồng để xuống đồ, eo ơi ! trời nắng cháy da thịt, tụi bé như bị ai hành làm lủi đém bước, mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau đổ xuống, con đường này ngày xưa bé cũng đã đi qua đâu có dài như bây giờ , cứ y như là không có mức đến, rồi thì cũng tới nơi , ngang qua Bưu Điện MT, nhìn bé thích ngôi nhà ấy ghê, giá ngày xưa Ba bé dời về ấy, ông bảo Bđiện gần căn cứ HQ sợ người ta pháo kích.

Đúng chờ anh Hiền tìm anh Trị và Hồng, Tuyết đưa cho bé tiền lì xì của anh eo ơi, làm gì mà anh lại xài hoang như thế, Tuyết làm bé ngạc nhiên, không ngờ là của anh, bé chỉ nói chơi hôm nọ với anh thôi, chứ bé thừa biết lính tráng làm gì có nhiều tiền. Anh lì xì cho tụi bé nhiều quá rồi những ngày tháng sau thiếu hụt anh sẽ xoay trở vào đâu ? bé không thích ai phải buồn vì mình cả .

Tiền của anh , bé se dùng để mua sách học và những quyển sách đó bé sẽ giữ thật kỹ và cũng để ghi lại

một tình thân giữa anh và tụi bé anh V. hi .

Xuống đò, anh Trị trao thư của anh cho tụi bé xem, mọi người chờ đợi bé bóc thư ra, không khí có vẻ trang nghiêm ghê, bé với nhỏ Tuyết đọc trước, thư anh viết làm bé cảm thấy buồn hơn lúc nào hết, như là lời trần tình than thở của kẻ tha phương, cũng vì nó mà bé mới viết thư này cho anh, bé chỉ mong anh hiểu cho rằng lúc nào ở phương trời này tụi bé vẫn luôn luôn nhớ đến anh , riêng với bé, ở anh là cả một ảnh hình của anh trai bé, tết này anh xa nhà đi về xã ấp để làm tròn bổn phận người ta giao phó, bé thương anh của bé, bé thương anh và tất cả những người lính trẻ hiện hữu, tâm trạng của mỗi người lính hầu như là giống nhau những khi sống xa gia đình .

Chuyển thư cho mọi người xem, tụi bé bắt đầu hơi tán dóc, không khí đỡ tẻ nhạt phần nào, cả 3 anh hướng dẫn viên chỉ rõ cho tụi bé những gì thắc mắc (thật không hổ thẹn làm đệ tử của đại ca).

Đến giang sơn ông Đạo Hai thì cũng đã quá trưa, tụi bé đi tìm cảnh đẹp để chụp vài kiểu hình kỷ niệm, xong anh Trị đưa tụi bé lên xem dung nhan ông Hai, lúc đó cũng gần 2h, tụi bé trở xuống chụp hình tiếp để đi rửa cho kịp tụi bé trở về Sgòn, phải chờ đến 4h30, 5 h mới lấy, vào một quán uống nước và nghỉ chân ai nấy hầu như là quá mệt, tụi bé nói chuyện như bấp rang cười giỡn như giặc vậy đó, tếu nhất là anh Hiền và hiền nhất là tướng Hồng, anh Hiền ra câu gì cũng làm thiên hạ cười được cả, buồn cười nhất là nhất là lúc anh chụp hình, hình anh ấy rút kiềm và đang ở thế kênh người ta .

Nghỉ mệt một lát anh Trị sợ tụi bé bị dạ dày biểu tình nên dẫn đi ăn cơm chay (bé lại nhớ đến lời anh hứa dẫn đi ăn cơm chay nhày nào đấy nhé) , sao mờ các bạn của anh lo lắng cho tụi bé nhiều đến thế, bé lại tự trách mình lúc đầu có ý nghĩ không đẹp về người ta.

Thấy tụi bé sợ về nhà bị rầy anh Trị và ông đạo hỏi người làm gấp, trở về anh Trị lại cho tụi bé làm dân du mục lần nữa, lần này tụi bé ghé vào trạm chót đó là căn nhà nhỏ của ông đạo (quen với anh Trị), ngồi ăn “hạt gì đổ đồ”(nguyên văn của anh Hiền đấy), câu chuyện lúc đó cứ tiếp tục, không khí càng lúc càng tỏ ra thân thiết, 5h hơn mới xong, eo ơi ông thợ phó nhòm Trị dờ quá canh ánh sáng không xong nên hình nào cũng mờ cả, một tấm hình duy nhất chụp 8 chư vị nay phước hấn hơi rõ một tí, tụi bé để dành gởi cho anh. Xuống đò, một lần nữa, tụi bé đưa nào cũng luyện tiếc cho một lần đi chơi đầu hứng thú và vui vẻ này. Đưa tụi bé lên xe lôi trở về bến xe, mọi người đều hẹn mùa hè tới sẽ trở lại đây sinh hoạt như bây giờ và sẽ có mặt anh . Lần trở về này bé lại thấy mình buồn nhiều hơn lần mới đến, lần trước bé buồn gì chẳng có ông anh đại ca của bé, lần này bé lại sắp xa ba người bạn quý mến bé vừa được quen . không biết lần su nữa trở lại có gặp đông đủ như vậy không, bé thì lúc nào cũng ước mong là sẽ có ngày ấy. Danh đã nói “ Một chuyến đi chơi đầy kỷ niệm và nhớ suốt đời “, vâng bé cũng đã nghĩ như vậy , suốt đời bé nhớ mãi anh V ơi ! anh đã đem đến cho bé những người bạn thành thật cởi mở mà từ xưa đến bây giờ bé chưa tìm gặp .

Xong một ngày sinh hoạt của tụi bé đấy, anh có vui khi nghe bé kể như vậy không . Có lẽ nhờ Tuyết sẽ kể cho anh nghe, sướng hi, lại được nghe thêm một lần nữa.

Thôi bé stop nơi đây, thư dài rồi đó, bé cũng mỏi dừ cả tay chân .

Bé

Tân Vĩnh Hòa , mồng 1 tháng hai 74*

-

Đời lính phong trần vui đó đây
Cao Nguyên hoang vắng nhớ về đây
Hậu phương em đợi chờ anh nhé
Xuân tới năm sau sẽ gặp nhau !!
-*-

Anh V. kính mến

Lại một cái tết đi qua, anh và các bé “tăng “ thêm 1 tuổi. Anh V. 23 và tụi bé 21, chóng lớn mà cũng chóng già dặn, điểm sơ những thanh quả đã gặt hái trong năm qua bé thấy mình chẳng gặt hái được điều gì mỹ mãn tốt đẹp cả, mà chỉ chất chứa đầy những nỗi buồn phiền.

Tết năm nay bé lại chạnh nhớ đến tết năm rồi cùng các bạn, ôi ! một cái tết đầy vui vẻ và kỷ niệm đọng đây, năm nay đi chơi tết ở Long Xuyên bé và hai nhỏ em (đã tham dự chuyến đi chơi trước) cứ nhắc hoài, Tri,Hiền,Hồng bây giờ ra sao ? cho các bé hỏi lời thăm nghe .

Bao giờ thì anh được về CT, bé trong từng ngày để nhỏ T. xuống đây, anh em mình được dịp đi chơi, chứ bé sợ khoảng thời gian làm con gái của bé ngăn ngủi bé không gặp lại anh, sau này bé mất tự do làm sao bé sống lại giây phút nào 3 anh em mình ngồi ở quán sinh tố nữa, ờ mà sao lúc đó anh V đen quá hà, bây giờ anh V còn đen không ? sương gió đã làm anh V của bé thành anh bầy Hynos quá đi mất. Ở phương này bé nguyện cầu cho anh luôn, bởi anh V của bé thật hiền chẳng có hung ác với ai thì trời sẽ cho sống hoài . Nhưng ...(còn chữ nhưng quá ác ni nữa) có khi chết non phải không anh ! chẳng hạn như chuyện của bé, có 1 ông giáo sư mới ra trường (bạn của anh rể bé và dạy chung trường) được lệnh tổng động viên đi lính mà không huấn luyện quân sự , 1 thời gian đáng lẽ được biệt phái về nhưng vì lộn xộn giấy tờ sao đó nên anh phải đi lính chờ ngày lo giấy tờ xong, lúc đó anh có đến nhà chơi và ngộ ý thương bé, chờ ngày anh ra khỏi nghiệp lính khoảng tháng 3,4 tới, gia đình bé ai cũng bằng lòng , bé thì tạm chấp nhận bởi bây giờ bé không còn một hình bóng nào để thương để nhớ và điểm cốt yếu là bé thương ba má bé, . Những tưởng cuộc đời êm đềm mãi thì đúng một cái anh ta trong lúc hành quân, anh bị thương cụt 3 ngón tay ở ba ngón đầu tiên ở bàn tay trái, đau đớn không anh V.,mới thấy đó mà tai nạn đó, đời lính như chiếc màn treo trước gió, trước vận rủi đó chẳng lẽ bé đành nhẫn tâm bỏ đi, bé biết bây giờ anh ta mang mặc cảm rất nhiều bé biết thế nếu bé ở vào trường hợp của anh ta. Vì thế bé không thể nào từ chối, cuối năm nay bé sẽ làm đám hỏi và sang năm làm đám cưới. Ngày vui của bé anh đến dự được không ? Ngày đó Tuyết sẽ xuống đây trước 3,4 ngày chơi với bé, buồn quá anh V ơi ! lúc này sao bé cô đơn quá, bé thêm có nhỏ Tuyết để nói chuyện cho vui, bé chỉ còn độc nhất mỗi mình Tuyết, con bé có tánh gần gũi thật đó nhưng lại không ham lợi lộc giàu sang, ghét những kẻ nào giàu có mà phách lối , bé và nhỏ Tuyết đồng quan điểm với nhau về điều đó.

Bé hỏi thật anh nghe (hỏi nhỏ nhỏ đủ cho anh nghe thôi), có bao giờ anh thấy lòng mình đặt nhiều tình cảm cho nhỏ Tuyết không ? Nếu không, vậy là anh ác lắm . Thuyết nó thương anh đó, tâm sự này chỉ có mỗi mình bé biết thôi. Anh phải biết là nhỏ Tuyết có trái tim sắc đá, con bé chưa thương ai, bây giờ ...con bé lại thương anh, con tim có lý lẽ riêng của nó . Nói nhỏ cho anh nghe thôi đừng có nói lại với nhỏ T., hấn mà biết được hấn la bé chết, bé thì tức những ai mà thương người ta mà không nói ra, ủa mà quên, nhỏ T. là con gái cơ mà .

Thư dài rồi. bé stop ở đây, chúc vui cho anh .

Thân ái

Bé,

Thảo cầm viên trưa chiều nắng ấm
Gặp nhau rồi cho khổ buồn thêm
Tình buồn tình lụy bao đêm
Còn chẳng kỷ niệm ngày nao trao tình.

.....

Sàigòn, 17/04/71

Anh V.

Lần này thư anh đến tay T tương đối sớm đấy, hôm nay là ngày thứ bảy T được rảnh vội hồi âm cho anh ngay.

Anh V., T hơi thắc mắc một việc, nếu anh bằng lòng thì cho T hỏi nha, anh với Thắng có phải là anh em ruột không ? dạo nọ T nghe Thắng nói anh V là hai anh em ruột, T ngạc nhiên vì họ của anh và Thắng khác nhau, một người họ Nguyễn, một người họ Đào sao lạ vậy, có lẽ là anh em bà con mà thôi, phải vậy không ?

Khi nào ra đơn vị khác, nếu anh có đổi đi đâu thì cứ biên thư về cho T. nhé, T hứa sẽ hồi âm thư cho anh, tuy không có dịp để gặp mặt, nhưng mình có thể biết tin tức nhau qua những cánh thư này, anh bằng lòng chứ.

Đời lính chiến buồn quá anh V há, được về phép thì bạn bè họp mặt, sau đó mỗi người đi mỗi nơi, chiến tranh làm cho mọi người đều khổ, kẻ khóc chồng, mẹ khóc con v.v. Biết đến bao giờ mới hòa bình , để gia đình được đoàn tụ, được hạnh phúc. Riêng ở hiện tại T thấy hạnh phúc là một cái gì mong manh quá, không biết nó tan vỡ vào lúc nào .

Anh V này, nhà T ở đầu cầu Kiều mà trong hẻm chứ không phải là ngoài lộ. T ít khi vào Thảo Cầm Viên lắm, hôm lễ Hai Bà Trưng T dẫn mấy đứa em cho nó vào đây xem chứ T không thích vào trong đó đâu, đối với T sao chỗ nào cũng buồn quá.

Hình chụp ở Thảo cầm viên đẹp lắm, có nhiều tấm bị hư, tiện đây T gửi cho anh tấm mà Tuyết chụp cho tụi em T khi bọn anh đi ngang đó, ý cho T. gửi lời thăm anh gì đi hải quân em của anh V đây .

Bây giờ T còn đi học, khi nào Gia Long bãi trường T sẽ cho anh địa chỉ của nhà T, anh biết không, đi học buổi sáng T nhận thư không được chỉ bằng gửi về Chợ lớn, nhờ bạn học chung trường đưa tiện hơn.

Thông cảm cho T nha.

Thư về Ty Bưu điện anh dán tem 3\$ thôi đừng dán 6\$ mà uổng đấy. Chúc anh luôn vui mạnh .

Bạn anh

Tân Vĩnh Hòa, ngày 4/10/74*

-

Anh V

Buổi chiều đi dạy về thì nhận được thư anh, ba bé trao lại, hú hồn hú vía ông bà không la, có lẽ ông cho rằng bé đã ra đời thì việc giao thiệp với bạn trai chẳng có gì quan trọng song bé hơi e ngại, vì từ xưa ba bé vẫn nghĩ bé chẳng có quen một tên hủi của nào cả thì bây giờ dùng 1 cái ...sự thật phũ phàng . Lần sau anh đừng đề địa chỉ của anh, chỉ đề tên anh là bé biết liền.

Tiếc ghê nhỉ anh V đến mà không gặp bé. Lần sau anh có muốn gặp bé thì anh tới trường bé dạy đi. Trên đường đi Cao Lãnh anh có để ý về phía tay trái của mình một ngôi trường Trung học tỉnh hạt bé nhỏ mang tên Tân Khánh Tây không ?

Nếu thấy đây là trường của bé, anh cứ tự nhiên đi thẳng vào thì sẽ gặp bé ngay, nhưng với điều kiện là ngày thứ 5,6,7 thôi,

Bé dạy cả sáng lẫn chiều. Bé thấy chỉ có ở trường là bé với anh có dịp nói chuyện với nhau mà thôi, chứ ở nhà, bé sợ không có cơ hội ...ngần năm một thuở ấy .

Hôm 27/8 bé có lên Saigon gặt thi và có ghé sở T làm, bé mới vừa bước vào thì gặp một ông HQ đang giúp T chất hàng vào tủ, bé tưởng quen sơ, ai dè T giới thiệu bồ của T. bé giận ghê định bỏ ra về ngay nhưng không lẽ mới tới mà về liền cũng kỳ, bạn bè lâu ngày mới gặp, ông này bé nghe T kể lâu rồi, tàu lai nhà giàu, chờ T đi làm hoài, bé cứ tưởng tượng tá chừng chạc người lớn, ai dè con nít thí mỗ đi chả xứng tí nào cả. Hơn thế nữa bé tức, tại sao T lại chọn 1 người khác bạn bè mình tại sao không là anh ? tại sao không là Thắng, T. có kêu bé ghé nhà mới chơi, bé sung quá nói ba điều bốn chuyện rồi về, lúc đó 3g hơn, bé lang thang ngoài phố Sgòn , buồn tình ghê, chuyện của anh mà bé buồn như ngày xưa bé nghe tin người yêu cưới vợ bé đi mà không có chủ đích, mà chỉ nghe cái đất Saigon này mình đã bị bỏ rơi, không còn người thân.

Đôi lúc bé nghĩ mình không thể ngăn cản tình cảm của T được , con bé có thể cho tình cảm ấy với bất cứ ai cũng được như bé bây giờ chẳng hạn, nhưng chuyện của anh còn mới quá chưa nhả ngũ ra sao ? hơn nữa bé biết T hành động như vậy vì tức anh, T ,thương anh thật đó anh V. ạ ! song anh cứ nghĩ đến tình yêu đơn phương của Thắng, T, bảo tốt hết hơn là chẳng thương ai, chẳng chọn ai cả. Anh V., bé biết rõ, bé thương sự hy sinh tình yêu cho bạn hữu của anh, nhưng theo bé nghĩ tình yêu không thể nào đem nhường cho người khác được, nếu tình yêu đó được chấp nhận thì chỉ có sự gượng ép mà thôi, bé mong anh nghĩ lại, thương anh, thương Tuyết, bé muốn hai người thân của bé phải kết hợp làm một .

Ngày 6/5 bé có qua Cần Thơ thi Đại học sư phạm với nhỏ em, định là sẽ tìm anh kể cho anh nghe tất cả và đồng thời kéo theo cô bạn mới để giới thiệu cho anh, bé tức nhỏ T quá đi mất. Bé gặp ông lính KQ nào bé cũng hỏi thì được biết ở CT chỉ có 2 căn cứ KQ, đó phi trường Trà Nóc và phi trường gì đó gần CT hơn, lúc đó ông xã của bé bận nên không qua CT được thành thử không đưa bé tìm anh, bé đi một mình sợ vào trong ấy, mấy ông lính KQ của anh bắt nạt thì nguy.

Từ ngày đó đến giờ bé cứ ầm ức mãi, ông anh gì mà lần thần quá đi mất, viết thư hỏi làm sao tìm bé bây giờ mà không cho biết địa chỉ. Lúc nhận được thư anh, bé thấy con dấu CT bé mừng ghê thế là bé có hy vọng gặp anh, lâu rồi bé không gặp anh chắc bé quên mất, bao giờ có gặp lại bé nếu bé nhìn không ra thì dùng có cóc đầu bé nghe.

Thôi bé stop ở đây, lúc nào gặp lại bé sẽ nói cho anh nghe nhiều hơn .(bé sẽ kể hết chi tiết về cô bạn mới của anh, à quên anh có bằng lòng hay không đã, bằng lòng đi nghe anh V.

Mến

Bé

Sagiang, ngày 10/04/75 *

-

V. huynh

Nhận được thư của anh lâu rồi mà không viết được, tội học trò bận thi và L thì bận chấm bài. Phải chấm rút vì 13/4 tới bãi trường rồi mà trường L mới bắt đầu thi từ 7/4., mới có một ngày thì dùng một cái, mấy “ổng” chặn đường không cho lên trường, đường Sedec Cánhò bị cắt 3 ngày nay rồi đó anh có hay không ? mấy ổng từ chỗ Tân Đông cho đến Cai Châu. Hồi sáng này L với nhỏ bạn, ông Quản Đốc ra bến xe chờ cả buổi không có xe nào dám chạy hết mặc dù lính đã mở đường rồi (tuy nhiên từ Cai Châu lên cầu bắc thì chưa), ba “đồng nghiệp” lủi thủi ra về, tại tội nhỏ kẹt thi chớ không L. cũng cúp ở nhà cho rồi, đi dạy chỉ mà trong bụng đánh lô tô thì mớ đi. May có ông QĐ, ông í gốc gác ở Mang Điều, ông biết đường đi nước bước, L và nhỏ bạn bảo nhau rằng ổng chạy đâu mình chạy đó, mà ổng thì tùm tùm cười “tui chạy đâu thì mấy cô chạy theo tui...” chạy hoài làm sao dạy cho nổi. Hồi tối này L đang ngủ, tự nhiên nghe nổ một cái inh, hoảng hồn ngồi dậy không biết làm gì. Sáng ra mới hay cầu nhà thương (bắt đầu vào châu thành Sedec gần tòa HC) bị VC giật sập thiệt hại 70 phẩm trăm thể là Sgòn và mấy tỉnh dưới đây gián đoạn, rầu thì mớ đi. Mỗi ngày đọc báo thấy chỗ này di tản, pháo kích lung tung, buồn ghê, không biết số phận mình ra sao ? có may mắn sống sót để chờ ngày hòa bình không nữa. Cách đây 3 ngày đọc báo thấy phi trường Trà Nóc bị pháo kích chưa kịp vui mừng thì qua ngày sau được tin căn cứ của anh. Ông anh thư ba của L đi lính SĐ22BB ở Qui Nhơn không biết chạy thoát không ? cả nhà lo nhất là má L, những bà mẹ Việt Nam muôn đời lo lắng cho những đứa con chiến trận, ở nhà, má anh hẳn cũng lo không kém.

Anh có phải đi tăng phái ở Pleiku không ? Ra ngoài đó khó mà trở về, không phải L trù ẻo anh mà sự thật là thế đó. Nhận được thư Tuyết nó bảo anh định dời ra Pleiku hay Đà Nẵng gì đó, chưa kịp viết thư khuyên anh thì nghe tin Pleiku rồi ĐN mất, tức thì khỏi cần khuyên” đương nhiên anh phải ở lại rồi kia mà” và L có phải là “người ấy” đâu mà khuyên với can cho nổi ông tướng nhà trời.

Nhỏ Mai nó nói bao giờ nó gặp anh nó đòi nợ anh mới được, đã nhận thư dùm chưa có quà cáp gì mà lại tốn tiền, kí thư vừa rồi nó phải đóng tiền phạt 15\$, Liên nhét vào miệng nhỏ trái mận bảo rằng huê nhè thì nó nói trái cây dạo này có giá quá 1 trái mận mà đến 15 từ, Thôi để L mách kế cho anh (để nhờ có gởi thư cho người đẹp mà bắt người ta đóng tiền phạt thì tội cho ông anh của L phải nhảy xuống cầu Bến lức tự vận oan ời ông địa). thư của lính (KBC) bỏ trong quân đội hay bưu điện dân sự thì cũng vẫn 10\$, gởi cho dân sự có mộc đỏ của KBC 10\$, bỏ BĐ ngoài 25\$ đ VN.

Anh dời nhà mới chưa ? cho L địa chỉ nhà trọ để nhờ khi nào có dịp qua nó đến thăm anh.

Báo động : anh V dạo này tập uống rượu ghê hỉ.

Nhức nhối con tim dạ bẽ bàng
Quay cuồng điên đảo vỡ tâm can
Ai hỏi lòng này đâu có biết
Một lần thương nhớ đã vỡ tan.

Trường Tân Khánh Tây, ngày 3/1/75

Anh V

Lúc sáng này nhận được thư nhỏ T, buồn muốn khóc đi được
Định viết thư cho anh ma chẳng ngồi yên, tội nhỏ quay phim nhiều quá nên phải canh chừng nó, không biết lá thư này đến bao giờ mới có đoạn kết nếu không nhận được thư anh do nhỏ Mai trao lại.
Hôm nọ anh ghé nhà Mai sao không vào nhà, lại đưa thư ngay choc bà cô của nhỏ ấy mới chết chứ.

Ờ bé tính sai rồi, viết thư cho anh lâu rồi mới biết tính sai, thôi thì anh cho bé biết ngày nào anh nghỉ, từ đây cho đến tết (ngày nhận được thư này) vào ngày chủ nhật, thứ hai, vì thời khóa biểu của bé sẽ nghỉ Chủ nhật, thứ hai, ba và sáng thứ tư. Anh biết tạo sao tội bé đãi anh một châu không? tại vì bé định là nếu ngày đi bé được lãnh lương (hơn 70 xấp xỉ ít sao!) bé sẽ đãi tất cả mọi người, còn nếu không có thì Anh đãi lại tội bé vì anh mới lãnh lương Tết mà ly, đúng không mà bé hy vọng là có,

Nhỏ Danh nó bốc đồng ghê lắm, tính tình lụp chụp như con trai, ở nhà thường nói mụ bà nấn bột nó đó. Ngày 20/12 nó có qua tức ngày thứ sáu, xong tới chúa nhật 22/12/74 nó về Se Đét lại vì nhà bé có giỗ. Anh đừng đánh đòn nhỏ Danh tội nghiệp, nhỏ về nhà mà trong bụng đâu có yên, nhỏ nói với bé rằng sợ anh tới nhà mà không gặp tội cho anh. Hắn cũng nôn nóng muốn gặp anh để xem anh cho hắn kí gì?

Được thư T kỳ này bé có cảm tưởng nhỏ ta mĩa mai bé nhiều quá như câu “ một T. ngày xưa đâu bằng một V. ca ngày nay “, hẳn con bé cho tình cảm bé nghiêng bên anh, nhiều quá, đọc thư hẳn mà phát tức, bé gọi kèm đây để anh đọc, biết rằng anh sẽ buồn, nhưng chẳng thà anh hiểu như vậy trước để khi gặp mặt T. anh đừng bắt nhỏ ấy cho biết sự thật nữa, vì sự thật đã phơi bày rồi đó, những câu mà bé gạch dưới cho anh và bé thấy rõ điều đó, kể ra thì nhỏ T. đã chọn lựa một con đường cho nhỏ ấy rồi, đừng bắt nhỏ trở lại vì một ly nước đổ tràn đây có hốt lại những giọt nước rơi ra ngoài cũng thế thôi, tốt hơn từ đây anh xem T. cũng như bé, như Danh hoặc như đứa em gái nào khác, như vậy có lẽ đẹp hơn anh V. nhé. Bé hy vọng rằng thời gian sẽ làm anh quên, cũng như bé, mà không mình phải cố mà quên rồi sẽ quên đi mau chóng. Anh sẽ tìm một tình cảm khác tâm đầu ý hợp hơn, lúc anh em mình xum họp người nào cũng có đôi, kể ra cũng vui anh V. hử

Về phần Mai, có gì mà anh phải bận tâm lo nghĩ, bây giờ cứ xem M như tội bé, chừng nào cảm thấy hợp, tiến xa cũng chẳng muộn màng gì, ai bảo có tịch làm chi mà thấy kỳ kỳ, hèn chi thấy anh nói chuyện không được tự nhiên. Anh V nè, bật mí cho anh biết, má nhỏ M bảo tuy anh đen thật nhưng nói chuyện có duyên, ghê ta, chưa chi mà được thêm một người cảm tình rồi. Chỉ cho bé “mưu mô” nào thu phục cảm tình của những người chung quanh xem, coi bộ anh có số về khoa này rồi à.

Viết thư gấp cho bé biết ngày nghỉ nghe, đ/c nhà M 17 Đ.C SĐ chớ không phải 16.
Bé ngừng ở đây, Chúc vui cho anh của bé. Thân.

Liên !

Một ngạc nhiên bất ngờ khi cầm thư mi trong tay, vậy mà ta cứ ngỡ “ không bao giờ “ mi thềm viết thư cho ta nữa chứ, ta biết mi giận ta từ buổi chiều hôm nào, tuy có buồn thật đó, nhưng làm sao hơn, tình cảm con người phức tạp lắm, đừng giận hờn ta mi nhé, lần này mi hờn ta không lâu, ta phải biên thư cảm ơn V ca, vì không có anh chắc hẳn ta mất một người bạn gái thân thuộc ngày nào,. Một T ngày xưa không bằng một V. ca ngày nay L. há, thôi không nói nữa, nhận được thư mi (chỉ vì nể lời của anh V mà mi viết cho ta) cũng là diễm phúc rồi đó .

Không ai hiểu ta kể cả mi, người bạn gái mà bao giờ cũng như bao giờ ta xem như chiếm giữ một phần tư tưởng ta tạo sao mi không hiểu điều đó, cứ luôn luôn giận người, làm như vậy ích gì ? chỉ tổ làm khổ cho nỗi buồn của ta lẫn mi, hôm mi giận ta bỏ về, không ghé nhà mới ta ức mi đến phát khóc được, bạn của tôi cũng muốn xa lánh tôi chỉ vì vấn đề tình cảm riêng tư nữa à . Ta chấp nhận sự việc đó nên không thư cho mi, vả lại ta chẳng biết phải nói gì bây giờ, phân trần hay kể lể với mi chẳng. Bệnh hoạn làm con người ta mang mặc cảm thật đấy, mặt ta mi và V ca đã thấy rồi, có gì đẹp đâu nào ?? phải không L. Ta không xứng đáng với anh. Ước gì mi đẹp bỏ đối tượng của mi để đến gần anh, xoa dịu niềm đau nơi anh thì còn niềm vui nào hơn . Ta không bằng mi L à (Ta nói thật, đừng nghĩ ta tăng bốc hay mỉa mai) ta bốc đồng chứ không chính chắn như mi, mi còn nhớ lời tâm sự của ta chứ, con người ta kỳ lắm, có lẽ không được bình thường dễ thay đổi lắm mi nhớ không?

Nhớ chưa nào ???

Hôm qua Chiến đến nhà ta (nhà hiện tại) lần thứ hai, kể từ khi ta báo anh đi cưới vợ khác trong đêm Giáng sinh năm rồi, hẳn đến nhắc nhở với ta lời cầu hôn ngày nào mà ta đã từ khước, một năm rồi ta ngỡ hẳn quên và chẳng bao giờ đến gặp ta chứ. Ai ngờ hẳn vẫn đến xem ta có đôi bạn chưa để nhắc lại dự tính của hẳn. Tháng 6 năm nay anh tar a trường rồi. Được sĩ le lói như ai chứ bỏ sao.

Gia đình ta (nhất là má ta) thích anh lắm khuyên ta nên chọn anh, vì anh có tương lai, gia đình có lúa gạo đầy “lu” không sợ đói. Còn mi, mi khuyên ta nên dẹp bỏ tình cảm vội vàng kia, trở lại với V ca . Trong cùng một lúc, tâm hồn ta đang bình thản bỗng bị khuấy động bởi một thoáng hiện diện của Chiến và lá thư của mi. Ta khổ quá mi biết không ???

Bà già bảo chọn Chiến - Mi bảo chọn V. ca – Còn Nguyên (người hiện tại của ta) ta bỏ đâu . Tôi phải làm sao bây giờ ???

Phải chi thân xác ta chia được làm ba, thì ta sẽ chọn cả ba người, Chiến cho má ta đẹp dạ, V.huynh cho mi hài lòng, Nguyên cho tim ta không đau khổ .

Liên nè, sau mấy hôm tâm trí bận rộn với sự suy nghĩ, tìm hiểu lòng mình, bây chừ tâm hồn ta đã bình thản, ta thấy mình sáng suốt hơn bao giờ , ta phải thành thật với chính ta, cả mi, V.ca, gia đình ta , ta đã lựa chọn cho ta một đường đi, mặc dù ta không biết con đường ta chọn đó có mang lại cho ta sự sung sướng hay không. Ta chẳng cần miễn bây giờ tim ta không đau khổ, rồi hậu quả có ra sao cũng mặc. Ta thì như vậy đó, khi yêu không lựa chọn, không suy nghĩ, ta cần hiện tại chứ chưa bao giờ ta nghĩ đến tương lai mi à .

Không biết có phải đây là lần cuối cùng ta tâm sự những gì thành thật nhất nơi ta cho mi nghe không nữa, tuy nhiên lần này ta sẽ kể cho mi nghe hết , nghe xong mi muốn nghĩ hay phán đoán con người ta như thế nào cũng được .

Tình cảm của ta không bao giờ có nơi Chiến, lần anh nói chuyện vợ chồng với ta, ta đã từ chối không cần suy nghĩ, riêng với V ca tình cảm vẫn đông đầy trong ta, ta nhớ từng cử chỉ, từng lời nói của anh, không dấu mi ngày xưa (ngày của những ngày cấp sách đến trường, những ngày ê a thi phần II) ta thương anh thật nhiều, nhiều lúc học bài ta nhớ anh quay quắt, đó chỉ là tình đơn phương, những lần anh về phép thăm ta, đối diện một vài giờ, đối thoại vài dăm câu thăm hỏi rồi anh từ giả ra về, nhìn anh ta nuối tiếc băng quơ và tự dưng ta buồn hơn bao giờ hết mi à.

Mi biết không, ta chẳng phải lẳng mạn đâu, đó chỉ vì ta thương anh phải chi lúc đó anh ngỏ lời hay có cử

chỉ thương ta, có lẽ bây giờ không có chuyện buồn giữa ta, mi và V. ca đâu . Những lần Noel hay Tết sắp đến ta mong anh từng ngày , ta mơ những giấc mơ thật đẹp trong đó có ta và anh, không tin mi cứ hỏi V ca về những lá thư ta viết cho anh. Tình cảm của ta không đổi đến khi ta ra đời làm việc, ta vẫn tránh được mọi cám dỗ chung quanh để hướng về anh. Nhưng ta thất vọng mi à, ta lớn rồi, ta không thích những tâm sự bằng thư từ nữa, ta thêm thường những việc đi chơi riêng rẽ giữa trai và gái, lần nào đến nhà ta, anh đều dẫn theo bạn bè (anh là một người tốt- ta công nhận thế) làm ta bất mãn, nhiều khi ta hỏi anh về phép lâu chưa, anh đáp về MT được mấy hôm, lên Sài Gòn thăm ta xong dọt về MT liền,.

Một năm dài chờ đợi lúc gặp nhau được mấy phút khoảnh khắc ngắn ngủi đó ta không buồn sao được, là con gái ta không thể lộ liễu được, bởi vậy ta mới nhờ mi hỏi dùm ta xem MT có gì hấp dẫn lôi cuốn anh đến thế, điều này có lẽ V. ca không quên đâu .

Một dạo ta tâm sự với mi, ta căn dặn mi đừng nói gì với anh . Đó chỉ là cảm nghĩ của riêng ta . Và lại ta hiểu rõ con người ta hơn ai khác, ta bốc đồng và tâm tính bốc đồng dễ thay đổi lắm, nếu ta thật sự thương yêu anh là một việc đáng mừng, chỉ sợ nửa chừng ta dờ chừng thì cả hai đều đau khổ (Thế mà mi vẫn nói cho V ca nghe – Lần thứ 1) .

Đến khi anh tỏ bày lòng anh đối với ta, trong đó có sự dính líu đến Thắng thì tình cảm của ta dành cho người đó đã nhiều rồi Liên à,

Ta biết V ca tốt và thương bạn lắm, ta chọn anh, anh sẽ đối xử thế nào với Thắng người mà anh yêu quý hơn bản thân mình . Tội nghiệp anh ta phải giải quyết hộ anh, ta phải rút lui để tình cảm bạn bè vẫn đẹp như ngày chưa có ta hiện diện trong anh. Rồi bệnh hoạn kéo đến gương mặt khó nhìn của ta làm ta chán nản không nghĩ đến ai nữa, Nguyên an ủi ta, rồi tình cảm đến với ta lúc nào ta cũng không hay nữa mi à, giống như mối tình của mi và Minh ca ngày xưa cũ .

Ta đã căn dặn mi , thế mà lần này mi lại kể cho V. ca nghe . Ta và mi ai là người làm cho anh buồn ?? Có lẽ định mệnh .

Bây giờ ta vẫn thương anh nhiều lắm, nhưng thương như bạn đối với bạn hay em gái đối với anh trai, chứ không như một người tình. Tim ta đã lựa chọn rồi đó. Mi hay V.ca đừng buồn giận ta, ta không vui gì đâu. Một niềm mơ ước của ta mi và V ca thành đôita mừng lắm. Có lẽ ngày vui của ta sẽ không có sự hiện diện của mi và V huynh, ta không dám trách ai đâu (nói vậy chớ ngày đó hãy còn xa lắm) vì người ta chọn là một người “Tàu” chính gốc, mà mi và V ca không ưa người Tàu, trời xui đất khiến sao mà ta lại đạp chân vào những gì mà cả hai đều không ưa không thích .

Lần tâm sự sau cùng của ta

Thương mi

T

TB: Hãy luôn luôn nghĩ rằng, tim ta bao giờ cũng chứa cả hai hình ảnh của Mi và V. ca . Chúc mi luôn hạnh phúc . Chuyển thư và thiệp đến V ca dùm ta với nha .,

Đọc thư mấy chữ em trao
Nghe lòng trĩu nặng thương đau vào hồn

.....

Saigòn 101274

Anh V, !

Đặt bút viết thư cho anh lần này, T không biết phải viết gì, kể gì cho anh nghe bây giờ, có lẽ nhỏ Liên đã thay T làm hết những chuyện đó rồi, đừng buồn T. Vân ca nhé, T không vui gì hơn anh đâu . Ấu là định mệnh

Hãy luôn nghĩ rằng hình ảnh của nhỏ Liên và anh luôn luôn hiện diện trong T, không bao giờ T quên được . Mặc dầu trong hoàn cảnh không hay nào mình cũng ráng giữ những tình cảm đẹp mà T, Liên và anh đã cho lẫn nhau trong một thời gian dài. Mong anh quên đi để vui với niềm vui mới, không đủ can đảm để viết cho anh nữa, e rằng mình không cầm được giọt lệ, T dừng bút anh V nhé, Lần cuối cùng mong anh đừng phiền giận ‘ EM ‘ nha V. huynh .

Thân chào

.....

Tuyết

Tb: Tâm sự của T,T đã kể hết cho nhỏ Liên biết rồi

Thư cuối của người bạn chốn xa
Giờ đây em hỏi có nhớ ta
Bè bạn ngày xưa giờ đâu nhỉ !!!
Thương quá là thương tuổi ngọc ngà.
Hy vọng ngày nao trở lại nhà
Thăm bè bạn cũ sống gần xa
Ai còn ai mất nơi trần thế
Xin hãy đợi chờ buổi kẻ ra đi.

Tân Vĩnh Hòa , ngày 21/04/75

-

Gửi V. huynh,

Thư của bé chưa kịp tới tay huynh rứa mà huynh” nở lòng nào “ tổng một kí thư với lời lẽ nảo nuốt kèm theo lời oán trách người ta rứa ? buổi sáng bé lên trường cho điểm “ma “ vào thành tích biểu cho mấy nhỏ học trò, về tới tòa HC đúng 13h30, định lãnh lương nhưng chả có mồng nào làm việc cả, eo ơi ! làm việc kiểu đó sao mà nhàn hạ thể ru, gặp nhỏ Thanh Mai ở nớ, nhỏ nói sao không qua lấy thư của anh, lãnh lương không được buồn tình bé đi về ghé nhà Mai lấy thư, tức tốc ba giờ bốn cẳng về nhà để xem anh viết kí gì trong nớ (tình hình Cần Thơ soi động quá bé hơi lo) than ôi ! mệt muốn chết, phần đối bụng mà thư chẳng làm bé no tí nào, chán ông anh ghé chưa ? chưa chi mà đã nghi ngờ người ta rồi, bé không phải “xấu bụng” như “ai kia” đã nghĩ đâu, khi nào anh làm bé giận bé sẽ nói ngay, còn khuya mới có chuyên để bụng, ầm ức hoài mau già lắm, mà bé thì chẳng muốn già tí nào .

Ngẫm nghĩ ra thì tại kí ông Bưu điện (con cái mà dám tổ khổ nghề nghiệp của ông già kẻ như đại bất hiếu) chậm như rùa nên thư bé tới trễ. Kể ra thì anh cũng đọc tài ghê, thư anh tới tay bé trễ (từ Tết đến giờ mới nhận được 2 lá) bé có nói gì đâu, thư bé tới trễ thì ôi thôi, biết bao lời oán trách thậm tệ, trong thư, sao bé không nghe anh nói trong thư của Tuyết, biết vậy bé cũng hông thèm viết thư cho hấn, không phải giận hấn mà vì lười , lười một cách tàn nhẫn, bé chỉ viết cho mỗi mình anh thôi. Anh mà lười biên thư cho bé nữa thì bé cũng lười luôn (muốn có thư đọc mà chẳng chịu viết thư cho người ta, người đâu mà khôn thế, ý làm anh rồi muốn gì được nấy sao bồ ?) .

Anh vừa đi công tác về đây hử ? Ở đâu ? kể bé nghe với, đừng có bày đặt giận hờn rồi lờ luôn. Tình hình lúc nì không yên tí nào cả, ngủ một đêm sáng thức dậy mới biết mình còn sống, đất nước mình đã như vậy thì buồn cũng chẳng đi đến đâu , anh đừng bi quan quá mà hại sức khỏe, thời buổi loạn ly nầy nhiều cảnh trái tai gai mắt mà mình đành phải làm ngơ. Bé chẳng biết cuộc chiến này sẽ đi về đâu ? chỉ cầu mong nơi bé và gia đình bé sống bình yên, nơi anh ở vẫn bình yên và những người thân khác ... bé không mong gì hơn . Thẳng ra sao ? chắc là thất lạc rồi chứ gì ? buồn nhỉ ? bạn bè chia nhau đi tứ tán.

Bé đang có một nỗi buồn hầy còn ầm ức trong lòng đó là anh chưa xem bé bằng nhỏ Tuyết , ít khi nào anh kể cho bé nghe một chuyện gì về nội tâm anh, ờ mà làm sao bé bằng T. được. bé và anh quen nhau hình như là 4,5 năm gì đó mà thực sự chỉ mới biết nhau khoảng 2 năm nay, thời gian đó đâu đủ yếu tố để làm người tri kỷ anh V.hử ?

Bắt đầu từ 6 tháng 5 bé qua Long Xuyên chơi, ở nhà bà chị thứ 2, hôm nào có dịp bé qua Cần Thơ thăm anh hay anh có nghỉ ngày nào anh qua LX thăm bé cũng được. Ở nhà buồn quá chẳng biết phải làm gì, mua sách, mượn sách về coi lu bù, định qua anh mà sợ đường đi khôn bảo đảm, nhờ đi giữa đường gặp đụng độ có nước chết luôn. Đạo nầy bé sống như một nhà tu, cuộc sống bình thường kể ra cũng dễ chịu thật nhưng đôi khi bé cảm thấy buồn . muốn viết thư cho người tình mà biết ai bây giờ ? buồn quá anh V, ơi .

TB; nhận được thư nầy anh viết về đ/c : Cô Ng thi Thanh H
Trung Tâm Viễn Thông , Long Xuyên (nhờ chuyển L).